

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII (Înmulțirea pâinilor)

ADUCEREA MOAȘTELOR
SF. ÎNTÂI MC. ȘI ARHIDIACON
ȘTEFAN; DREPTUL GAMALIEL,
BINECREDINCIOȘUL ÎMPĂRAT
IUSTINIAN CEL MARE

Trebuie să reținem, în chip deosebit, că după ce Hristos a înmulțit pâinile și peștii, ucenicii sunt cei care le-au împărțit mulțimilor. Din mâna lor au primit hrana care i-a săturat și, astfel, s-a împlinit porunca divină: „Dați-le voi să mănânce” (Matei 14, 16)! Ca și în alte cazuri, nu trebuie să vedem în această minune doar o rezolvare de moment a unei trebuințe oarecare. Înmulțirea pâinilor are un sens euharistic, anticipând Sfânta și Marea Taină a Euharistiei. Să ne amintim că la Cina cea de Taină Hristos a făcut aceleași gesturi liturgice: a luat pâinea, a mulțumit, a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor Săi.

Din dorința de a adânci acest înțeles euharistic al înmulțirii pâinilor, apelăm la Sfântul Evanghelist Ioan, care descrie și el această minune, adăugând câteva observații: „Iar oamenii văzând minunea pe care a făcut-o ziceau: Acesta este într-adevăr Proorocul Care va să vină în lume. Cunoscând deci Iisus că au să vină să-L ia cu sila ca să-L facă rege, S-a dus în munte, El singur. (Ioan 6, 14-15). Să-L facă rege, căci ce ziceau, „Dacă acest Om poate înmulți pâinile, Acesta să fie în fruntea noastră”. Dar El nu venise pentru a fi împărat lumesc. De aceea S-a retras în munte singur, întristat de dorința celor de față, inclusiv de ucenicii Săi care au rămas doar la înțelesul material al minunii. A doua zi le-a spus cu mâhnire: „Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâine și v-ați săturat” (Ioan 6, 26). Așa se explică faptul că Mântuitorul a rostit o înaltă cuvântare numită de exegeți „Iisus – Pâinea vieții”, în care spune: „Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă Pâinea

DUMINICA ÎNMULȚIRII PÂINILOR

Astăzi ne aflăm în Duminica a 8-a după Rusalii, zi în care am ascultat cu toții pericopa evanghelică de la Matei, capitolul XIV. Evanghelia acestei Duminici ne înfățișează una dintre marile minuni săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos asupra naturii. Cu cinci pâini și doi pești, El a hrănit o mulțime mare de oameni. Locul pustiu, puținătatea mijloacelor materiale, mulțimea celor de față, cele 12 coșuri de firmituri, toate arată că a fost vorba de o minune concretă, care vine să confirme încă o dată puterea Sa dumnezeiască.

aceasta va fi viu în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da lumii este Trupul Meu. Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și eu întru el” (Ioan 6, 51-56). La auzul acestor cuvinte, mulți dintre cei de față L-au părăsit. Mai târziu, ucenicii Lui vor înțelege că este vorba despre Sfânta Euharistie, adică de Trupul și Sângele Domnului, pentru care se folosesc ca elemente materiale pâinea și vinul, care se sfințesc la Sfânta Liturghie, instituită de Hristos la Cina cea de Taină. După cum la înmulțirea pâinilor apostolii au fost cei care au împărțit hrană mulțimilor, tot așa după Înălțarea la cer a Domnului și după Pogorârea Sfântului Duh, tot ei vor fi primii slujitori care vor săvârși Sfânta Liturghie, împărțind astfel hrana nemuririi, adică Sfânta Împărtășanie,

poporului dreptcredincios. Tot ei vor da și mâncarea cuvântului evanghelic, cuvântul Domnului, împlinindu-se proorocia: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4, 4).

Atunci când participăm la sfintele slujbe, la Sfânta Liturghie, participăm fără să mâncăm ceva înainte, pentru că acest post negru ne face capabili să înțelegem puterea lui Dumnezeu și limita noastră, apoi împărțându-ne cu Trupul și Sângele lui Hristos devenim purtători de lumină și de har, bucurându-ne precum întreg poporul care s-a săturat și de hrană trupească și de hrană duhovnicească, primind toate cele necesare pentru iertarea păcatelor și viața cea veșnică. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

Născut pe 23 iulie 1913 în comuna Crăiniceni, județul Botoșani, într-o familie de țărani credincioși, Maxim și Ecaterina, a primit la botez numele Ilie. A rămas de mic orfan, mai întâi de mamă - când avea 6 luni - și apoi de tată, căzut pe front în 1916, de aceea va fi crescut de bunică.

Școala a făcut-o în satul natal, gimnaziul la Lipcani (Hotin), iar liceul la Cozmeni-Cernăuți. În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” și a plecat la Mănăstirea Neamț.

Acolo a fost primit cu dragoste în viața monahală de starețul Nicodim Munteanu, viitorul patriarh al României. După satisfacerea stagiului militar, a primit la Mănăstirea Neamț ascultările de bibliotecar și îngrijitor la bolniță, iar apoi a predat literatura română la seminarul de aici. La 8 aprilie 1936 starețul Valerie Moglan îl tunde în monahism, dându-i numele de Ioan.

Dorind viață pustnicească, cu aprobarea mitropolitului Nicodim, în noiembrie 1936 tânărul monah s-a îndreptat, împreună cu alți doi călugări, spre Țara Sfântă. Petrece doi ani în pustiu, apoi se nevoiește timp de opt ani la Mănăstirea Sfântul Sava. Având ascultarea de paracliser, dar și de infirmier al mănăstirii; îngrijea cu dragoste pe călugări, dar și pe arabi și beduini, bolnavi sau răniți în razboi, care erau aduși la

infirmieria mănăstirii. În anul 1947 este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt și este numit egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul, din Valea Iordanului, pe care îl va conduce până în anul 1952.

În 1952, Cuviosul Ioan Iacob, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozevei. În vara următoare se retrage într-o peșteră, numită Chilia Sfânta Ana, unde își petrece ultimii ani în aspre nevoințe. Trece la cele veșnice pe 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. A fost înmormântat de Amfilohie, egumenul Mănăstirii Sfântul Gheorghe, în peștera care-l găzduise în ultimii ani de viață.

Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț a rămas în peștera Sfânta Ana. La începutul lunii august 1980, fiind dezgropat, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se intact. Arhimandritul Amfilohie, starețul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea: „Ne așteptam să găsim numai sfinte oseminte și nu bună mireasmă. Când am luat scândura am văzut că părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune,

așa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfățișării lui; mâinile, barba, părul, rasa, încălțăminte erau neatinsă.”

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a scris o seamă de poeme adunate într-o culegere intitulată „Hrană duhovnicească”, tipărită de ucenicul său părintele Ioanichie Păriaală. Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat în ședința din 20 iunie 1992, cu dată de prăznuire 5 august. Pe 31 ianuarie 2016 a avut loc proclamarea oficială a canonizării de către patriarhia Ierusalimului a Sfântului Ioan Iacob la Mănăstirea Sfântul Cuvios Gheorghe de la Hozeva.

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla

Este cea mai aleasă călugăriță sfântă pe care au odrăslit-o mănăstirile românești. S-a născut în satul Vânători-Neamț, în prima jumătate a secolului XVII. Tatăl ei, Ștefan Joldea, era armaș al cetății Neamțului. După moartea surorii sale Maghița (Marghiolița?), Teodora a fost căsătorită cu un tânăr din Ismail. Dar, neavând copii, s-au dus amândoi la mănăstire. Fericita Teodora a îmbrăcat haina călugărească la Schitul Vărzărești Râmnicu Sărat, iar soțul ei s-a călugărit la Schitul Poiana Mărului, cu numele de Elefterie. Risipindu-se schitul de către turci, Teodora s-a făcut pustnică în Munții Buzăului. Apoi, retrăgându-se în ținutul Neamț, a sihăstrit singură ca la 30 de ani într-o peșteră din Munții Sihlei, asemenea Cuvioasei Maria Egipteanca.

În această chilie pustnicească s-a nevoit Sfânta Teodora aproape 30 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și biruind prin răbdare, rugăciune și smerenie toate cursele vrăjmașului. Căci, fiind întărită cu putere de sus, n-a mai coborât din munte, nici ajutor omenesc de la nimeni n-a mai primit. Numai singur fericitul

Pavel, duhovnicul ei, urca uneori la chilia ei cu Preacuratele Taine și cele de nevoie vieții pământești. În această îngerească nevoiță atât de mult a sporit cuvioasa, încât făcea priveghere de toată noaptea cu mâinile înălțate la cer, până se revărsau zorile și se lumina la față cu lumină de sus, apoi se odihnea două ore și iar începea. Hrană primea numai după două zile, puțini pesmeți cu ierburi de pădure, ferigă și măcriș, numit „Măcrișul Sfintei Teodora”. Iar apă aduna din ploi, într-o scobitură deasupra unei stânci, numită până azi „Fântâna Sfintei Teodora”. Și, adevărată minune, că apa din stâncă nu seca niciodată. Mai târziu, răposând Cuviosul Pavel, fericita Teodora a rămas numai în grija lui Dumnezeu.

Bineplăcând lui Dumnezeu, s-a mutat din viața aceasta în primele decenii ale secolului XVIII și a fost îngropată în peșteră.

În primele decenii ale secolului XIX, moaștele Cuvioasei Teodora de la Sihla au fost luate de familia boierilor Sturza, ctitori ai acestui schit, și duse la biserica zidită de ei în satul Miclăușeni-Iași. Iar în anul 1856 au fost date Mănăstirii Pecersca

din Kiev, unde se află și astăzi, în schimbul mai multor rânduri de veșminte de fir. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea Cuvioasei Teodora de la Sihla pe 20 iunie 1992, stabilind ca zi de prăznuire data de 7 august. (Sursa - *Patericul românesc - Text prelucrat*) ❖

SCHIMBAREA LA FAȚA A DOMNULUI

La 6 august, retrăim una dintre cele mai mari taine ale credinței creștine revelată în timpul vieții pământești a Mântuitorului Hristos - Schimbarea la Față - care a avut loc în Galileea, așa cum ne istorisesc Sfinții Evangheliști sinoptici, dar și unul din martorii oculari prezent pe Tabor: Apostolul Petru (II Petru 1, 17-18).

Urcarea Domnului pe munte alături de cei trei Apostoli ai Săi, Petru, Iacov și Ioan, este mereu comparată cu urcarea lui Moise pe Muntele Sinai, unde acesta a primit tablele Legii și a vorbit cu Dumnezeu. Sfintele Evanghelii se concentrează asupra tainei care are loc în singurătatea muntelui, așa cum face și Sfântul Evanghelist Luca: „pe când Domnul se ruga, chipul feței Sale și îmbrăcămintea străluceau” (Luca 9, 29).

Acum, în lumina cea veșnică, chipul lui Hristos S-a descoperit așa cum era în realitate, căci ochii trupești, umbriți de păcat, nu puteau privi dumnezeirea. Apostolii, la vederea luminii, au fost cuprinși de teamă și nedumerire.

La coborârea de pe Sinai a lui Moise cu tablele Legii „fața lui strălucea” (Ieșire 34, 29-35), căci strălucirea dumnezeiască în care se aflase timp îndelungat se întipărise pe fața sa. În schimb lumina lui Hristos strălucea din ființa Sa, fața și veșmintele Sale fiind transfigurate de puterea luminii. Lumina care strălucește, izvorând din icoana dumnezeirii lui Hristos, anticipează lumina Învierii care va ieși biruitoare din mormânt. Această lumină va lumina pe toți cei ce vor primi prin apă și Duh lumina cunoștinței de Dumnezeu, chemându-i la o viață nouă în Hristos.

Lumina dumnezeirii i-a făcut pe Apostoli să intre în starea de somn, ca o prefigurarea a morții, căci nu poate omul să vadă mărirea dumnezeiască și să rămână viu: „Petru și cei ce erau cu el erau îngreuiți de somn și, deșteptându-se, au văzut slava Lui” (Luca 9, 32).

Apostolii au fost orbiți de strălucirea luminii ce izvora de pe chipul lui Iisus, de aceea nu L-au putut privi timp îndelungat, așa cum nu putem privi soarele. Cei care acum sunt copleșiți de somn în apropiere de Domnul Hristos, Care le arată chipul Său cel veșnic, ceresc și nemuritor, vor fi la fel de ușor

doborâți de oboseală și somn și în ceasul zburcării și rugăciunii din grădina Ghetsimani.

Schimbarea la Față descoperă taina Învierii și a luminii de dincolo. Prin această minune, a Schimbării la Față, la fel ca și la Botezul de la Iordan, când se deschid cerurile, ne încredințăm că firea zidită poate fi preschimbată, fiind capabilă să se îmbrace în lumină. Hristos descoperă pe munte, lumii, reprezentată de cei trei Apostoli, înfățișarea ultimă a noastră, preschimbată de lumina și strălucirea Învierii, care se va întâmpla la sfârșitul veacurilor.

Petru, cu părul alb, ca simbol al statorniciei și înțelepciunii, ridică mâinile, rostind: „ce bine este să fim noi aici”. Ioan, în veșmânt alb și roșu - ce simbolizează dragostea, el fiind Apostolul dragostei - cade cu fața la pământ, așa cum au căzut dreptii, văzând ceea ce este de nepătruns, și rămâne tăcut în fața tainei. Iacov, cade de pe munte, simbolizând martiriul său pe care-l suferă în Ierusalim. Și deasupra tuturor, Hristos Dumnezeu, Care binecuvintează, alungă frica și nesiguranța, biruind prin Cruce puterea morții.

În momentul strălucirii luminii pe chipul lui Iisus, apar lângă El Moise și Ilie, ambii vorbind cu El despre apropiatul Lui sfârșit în cetatea Ierusalimului (Luca 9, 31). Prezența celor două mari personalități ale istoriei poporului ales atestă legătura dintre cele două testamente.

Această mare minune ne descoperă sensurile adânci ale istoriei, în centrul ei se află prezent, tainic și discret, Hristos, iar lumina de pe Față și veșmintele Sale simbolizează iluminarea și revenirea în sine a tuturor popoarelor care trăiau în latura și în umbra morții.

Peste toată această imagine, un nor luminos îi umbrește pe toți, iar din nor se aude o voce care zice: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit, pe Acesta ascultați-L!” (Matei 17, 5). Asemenea arătării la râul Iordan, acum Tatăl din ceruri cheamă lumea la a se împărtăși din izvoarele harului Duhului Sfânt. În Vechiul Testament, Dumnezeu vorbea totdeauna din nor. De această dată intervine un element nou: norul este luminos, distanța greu de trecut dintre Creator și creatura sa nu mai constituie un obstacol în vederea unirii cu El.

Glasul din norul luminos face ca spaima să fie prezentă pe munte. Iisus Se apropie de ei, îi atinge, mângâindu-i: „Sculați-vă și nu vă temeți” (Matei 17, 7). Ridicându-și privirea, îl văd doar pe Iisus. Fereastra deschisă pentru câteva momente către lumea cea veșnică se închide, iar Apostolii de întorc în cuprinsul lumii acesteia.

Între Schimbarea la Față și Învierea Domnului există o relație tainică, ambele fiind manifestări ale lui Dumnezeu Cel întrupat, ca prin ele, credința să rodească în inimile noastre. Taina acestei mari sărbători ne invită și pe noi, cei ce trăim într-o lume marcată de fragilitatea vieții pământești, de teamă și nesiguranță, să ne urcăm pe munte, spre a descoperi Lumina lui Hristos. Pentru omul contemporan, pentru care totul se reduce la plăcere, confort, risipă, singurătate și egoism, taina Schimbării la Față a Domnului este chemare, îndemn și încurajare: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, Iisus Hristos, de El să ascultați!” În măsura ascultării vom primi lumina în care vom umbla și vom avea viața cea veșnică. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2-9 AUGUST 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 2.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 5.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 6.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Schimbarea la Față a Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 7.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 8.08	de la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 9.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare - Potolirea furtunii) - Utrenia, Sfânta Liturghie
În fiecare zi	de la 18 ⁰⁰	Acatistul Maicii Domnului

SFÂNTUL CUVIOS PAFNUTIE

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârnu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702) și al credincioasei sale soții, al cărei nume nu s-a păstrat. La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârnu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserică. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil.

Comarnic, jud. Prahova) și Bordești jud. Vrancea), bisericile de mir de la Filipeștii de Pădure și Măgureni (jud. Prahova) (ș.a.).

De asemenea, alături de fresce, Pârnu Mutu a pictat și icoane pe lemn, cea mai cunoscută se află la Mănăstirea Sinaia: icoana Sfintei Treimi.

Pârnu Pârvescu a primit supranumele de Mutul nu pentru că ar fi fost mut, ci deoarece picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrerupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoița sa și iscusință în lucrarea iconografiei.

Stabilit în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de zugrăvie, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârnu și Gheorghe, dar la scurt timp a avut de purtat și el, precum odinioară tatăl său, crucea încercărilor vieții. Soția sa, Tudora, a trecut la cele veșnice, iar el a pornit într-un pelerinaj la Ierusalim, în timpul căruia a postit și s-a rugat stăruitor.

La întoarcere, în anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, intră în monahism la Mănăstirea Mărgineni, împreună cu fiul său cel mai mic. Pârnu primește numele de Pafnutie, iar fiul său, Gheorghe, pe cel de Gherasim. La Mărgineni, monahul Pafnutie, dovedind

o vastă cultură și cunoașterea de limbi străine, se îndeletnicește și cu traducerea în românește a unor texte din vasta bibliotecă înființată acolo de Cantacuzini.

În 1731, după 13 ani de nevoiță, rabdă o nouă încercare: fiul său, monahul Gherasim, trece la cele veșnice. Înțelegând pe deplin deșertăciunea lumii și fugind de laudele oamenilor, Cuv. Pafnutie a căutat și mai multă însingurare, trebuincioasă pentru rugăciunea cea de taină a inimii și, luând binecuvântarea starețului Cosma, s-a îndreptat spre schitul mai depărtat de lume, din inima codrilor, Robaia (com. Mușătești, jud. Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735.

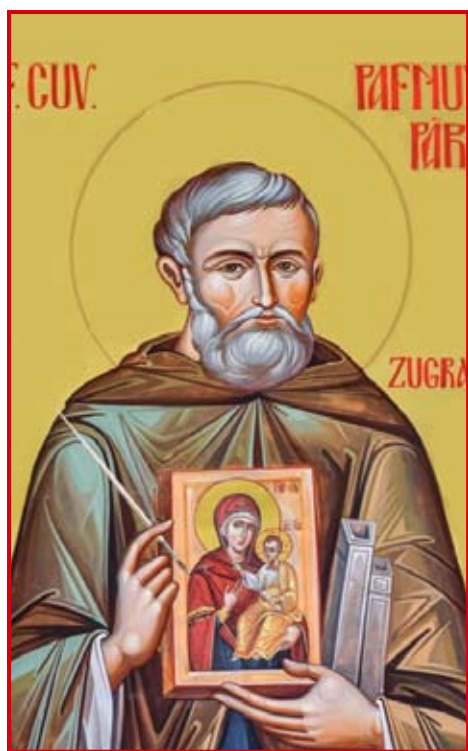
Cuv. Pafnutie - Pârnu, iconarul de la Robaia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoasă, la nevoița și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, rânduindu-i zi de pomenire în data de 7 august. (*basilica.ro - text parțial prelucrat*)

Îngerii nu se roagă pentru ei înșiși

Să vă rugați pentru cei ce vă judecă. Să spuneți: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, și nu „miluiește-l”, și va fi în această rugăciune și cel ce vă judecă. Vă spune altul vreun necaz? Știe Dumnezeu. Voi să vă deschideți mâinile către Dumnezeu, zicând: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”. Să-l faceți una cu voi înșivă. Domnul cunoaște ce îl chinuiește în adânc pe acela și, văzând iubirea voastră, grăbește spre ajutor. Domnul cercetează dorurile inimii. Ce spune Apostolul Pavel către romani? Iar Cel ce cercetează inimile știe care este dorirea

Duhului, căci după Dumnezeu El se roagă pentru sfinți (Romani 8, 27).

Să vă rugați pentru curățirea fiecărui om, ca să vă faceți următori chipului îngeresc în viața voastră. Da, îngerii nu se roagă pentru ei înșiși. Eu așa mă rog pentru oameni, pentru Biserică, pentru trupul Bisericii. În ceasul în care vă rugați pentru Biserică, vă izbăviți de patimi. În ceasul în care slavosloviți, se liniștește sufletul vostru și se sfințește de către harul dumnezeiesc. Acest meșteșug vreau să-l învățați. (*Ne vorbește părintele Porfirie - Viața și cuvintele, Editura Egumenița*) ❖

Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârnu fiind singurul rămas în viață. Prin urmare, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârnu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale zugrăviei, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie, care l-a luat lângă sine, pe schele, punându-i în mâini scoica pentru amestecul culorilor și găsimdu-l înzestrat pentru iconografie.

La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârnu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe zugrăvia în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele picturii icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său.

Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserică Mănăstirii Aninoasa (jud. Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserică Mănăstirii Negru Vodă (oraș Câmpulung-Muscel, jud. Argeș).

Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, și anume: mănăstirile Cotroceni, Colțea, Berca (jud. Buzău), Schitul Poiana (com. Poiana Câmpina, jud. Prahova), Schitul Lespezi (oraș